

Jaroslav Jelínek

8/12/79

MALÁ EMA
OD NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI

MALÁ EMA
OD NEJSVĚTĚJŠÍ
SVÁTOSTI

P. LEV SCHLEGEL O. CIST.

PŘELOŽILY
ŠKOLSKÉ SESTRY O. S. F.
PRAHA-VINOHRADY,
KORUNNÍ 4.

1932

NIHIL OBSTAT.

Can. Dr. Jos. Čihák,

ensor deput.

IMPRIMI POTEST.

Can. Dr. Bohumil Opatrný,

vicar. gener.

Pragae, die 31. Octobris 1932

Nr. 13621.

ÚVOD.

V květnu 1922 jsem byl po třetí v městečku Luce v Toskánsku v Itálii. Navštívil jsem i sv. Otce Pia XI. v Římě a obdržel jsem od něho zvláštní požehnání. Jako r. 1910 a 1912, tak i při třetí cestě jsem v Luce zašel na tamní krásný hřbitov. Dlouho jsem klečel u hrobu ctihodné služebnice Boží Gemmy Galganiové, která žila v letech 1878-1903. Modlil jsem se tam zvláště za hodné dívky, které chodí brzy, často a hodně k sv. přijímání. Od hrobu Gemmina jsem šel k hrobce malé Emy od Nejsvětější Svátosti. »Kdo je to?« zeptáte se snad. »Gemmu Galganiovou známe již déle, ale o Emě Marianiové z Luccy jsme ještě neslyšeli. Je to snad nová svatá?«

Jestliže jest Ema světicí, nebo jí bude, pak to bude mladistvá světi-ce Nejsvětější Svátosti. Narodila se 6. listopadu 1911 a zemřela již 26. července 1916. Její otec se jmenoval Julius Mariani, matka Renata, rozená Sbranová. Nyní vám, milé dívky, povím, jak malá Ema od Nejsvětější Svátosti kvet-la jako libovonný květ v zahradě Boží.

P. Lev Schlegel O. Cist.

MALÁ EMA JE PŘITAHOVÁNA K SPASITELI VE SVATOSTÁNKU.

Emě bylo dvě léta a několik měsíců. Jednou šla s tetou Cesarinou do kostela. Ta v rozržitosti plivla na zem. To se Emičce nelíbilo, i pravila k tetě: »Podívej se, tamhle v tom zlatém domečku bydlí Pán Ježíš a ten je Bůh. V domě Božím se nesmí nic takového dělat.«

Často, když šla okolo kláštera, zastavila se pojednou a řekla průvodkyni: »Cítím vůni, která vychází od Ježíše. Je tu někde nablízku. Ale kde je kostel?« Ohlížela se kolem dokola a znova tvrdila: »Jistě tu Ježíš někde je. Cítím jeho vůni, ale nevidím nikde kostela.« Tu jí vysvětlili: »Tamhle je zavřený kostelík řeholnic.«

Jak to dítě uslyšelo, pokleklo, poklonilo se Spasiteli a posílalo mu ručkou polibky.

Když se jednou konala čtyřicetihodinová pobožnost u sv. Pavlina, byla tam Ema na mši sv. a pak ještě na některých pobožnostech. Byl čas jít domů. Cesarina ji tedy vybídla k odchodu. Ema poklekla jako obyčejně, poklonila se však hlouběji a setrvala tak s ručkami zbožně sepiatými asi deset minut. Volali ji několikrát; zdálo se však, že neslyší. Konečně se vzpamatovala, poznamenala se křížem a pravila, jako by někomu odpovídala: »Ano, budu to vždy tak dělati.« Potom poslala Ježíškovi pusinku, poklonila se ještě jednou velmi hluboko, políbila zem, zůstala klečet a pravila k průvodkyni: »Proč neklekneš a nepolíbíš zemi?«

»Již jsem tak učinila. A proč mám vlastně zemi líbat?«

»Ty se ptáš proč?« odpověděla Ema skoro s lítostí. »Copak nevíš, že tu bydlí Ježíš? Nevidíš ho, ani necítíš? Klekni! Nevíš, že on je Bůh, veliký Bůh a my jsme takhle malíci!« Při tom ukázala ručkou skoro až k zemi. »Podívej se, tak jsme maličcí, Ježíš však je veliký, velmi veliký.« - Při tom zvedla ručky. »Podívej se, je tak veliký, že až k nebi sahá. Musíme se tedy před ním sklánět, pokořovat. Klekni tedy a polib zemi!«

»Už jsem to učinila,« zněla odpověď. »Pojďme již, nebo přijdeme příliš pozdě!«

Tu vzdychla Ema zhluboka, pohlédla vzhůru ke svatostánku a zvolala: »Ubohý Ježíši,« a s novými vzdechy připojila: »Ale já tě

mám upřímně ráda!« - Ještě jednu pusu a pak odcházela. Tázali se jí: »Kdo ti to všechno řekl?« - »Nikdo,« odpověděla, »cítím to zde uvnitř« a ukazovala na srdečko. »Ježíš mi to řekl. Ježíš mi vůbec říká velmi mnoho.«

Od onoho dne se před Ježíšem chovala ještě zbožněji. Jednou - bylo jí tři léta a tři měsíce - se jí zeptali: »Vidí Pán Bůh všechno?«

Dítě odpovědělo čile a bez rozmyšlení: »Ano, všechno. I když je to v nejvzdálenějším koutě a také zde uvnitř vidí,« a při tom ukazovala na čelo.

»Copak tam máš?«

»Že se tak ptáš? Své malé myšlenky.«

»A kolik jich je?«

»To je divná otázka. Mám přece

jen jednu, jedinkou myšlenku. Myslím jen na Ježíše.«

Potom chvílku přemýšlela a opravila se: »Jen jednu myšlenku? Ne, mám jich mnoho. Myslím na Ježíše, na nebe, na Přemilostnou, (t. j. na Pannu Marii), na andělíčky a na svaté. Ještě na jiné krásné věci myslím, ale všechno vede k mému Ježíši; znám ho dobře. Myslím naň v zlatém domečku, myslím na jeho dobrotivé Srdce, na trnovou korunu na jeho hlavě.«

O něco později se jí ještě otázali: »Nač myslíš teď?« Odpověděla ihned: »Myslím na věci, které se týkají mého Ježíše. Mám ho tak ráda. Chci být stále jeho. Mám toho tolik na jazyku i na srdci, ale to povím jen jemu.«

EMA TOUŽÍ
PO SVATÉM PŘIJÍMÁNÍ.

Emina touha po svatém přijímání stále vzrůstala. Zkoušeli ji tedy, aby se přesvědčili, zda má potřebné vědomosti. Jak žasli, když slyšeli odpovědi, jakých by nikdo od tříletého dítěte nečekal. Kdo Emu vyučoval a poučoval? Kdo způsobil, že tak pochopila nejkrásnější pravdy naší svaté víry? Jejím učitelem a mistrem, jejím vůdcem a katechetou byl sám Ježíš, ten, jenž měl a má děti tak rád. Ema prosila a žebroula, zápasila a naléhala, žádala a toužila, plakala a trpěla. Jak dlouho ji budou ještě vzdalovati od jejího milovaného Ježíše?

Konečně směla jít k hodům Boží lásky, směla přijmout Ježíše do srdcečka, ozdobeného křestní ne-

vinností, v němž plála láska k Velebné Svátosti. Bylo to v kostele sv. Františka v Lucce. Eu-charistický Spasitel přišel k svému miláčkovi po prvé dne 18. listopadu 1914. Byl to den radosti pro toto dítě, vyznamenávané neobyčejnými dary. Jak při tom byla soustředěná! Ano, všechno na ní hlásalo, že její srdce je naplněno tichým štěstím, svatou radostí. Přirozeně byla velmi živá, ráda si hrála a dováděla jako většina dětí. Když však byla před Ježíšem v Nejsvětější Svátosti, jako by to nebyla ona: byla proniknuta, zasažena, uchváčena hloubkou toho tajemství, vroucí láskou k Ježíši.

Její srdcečko toužilo po lásce. Ježíš, jenž jest láska sama, naplnil je svou svátostnou přítomností.

Dítě bylo šťastno a spokojeno a jeho nevinnosti se dostalo věrného strážce.

Ve svatý den prvního přijímání se Ema zaměstnávala téměř jen Ježíšem. Hry a ostatní obvyklá zaměstnání jí nelákaly. V jejím srdci, na jejích rtech byl Ježíš a s ním dovedla mluvit tak líbezně, tak mile. Seděla tiše stranou, sklonila nevinnou hlavičku, ruce zkřížila na prsou. Tak rozmlouvala se svým Ježíšem a odpovídala mu něžně a tichounce.

Jednou večer - brzy po prvním sv. přijímání - se bavila opět tak důvěrně se Spasitelem. Pojednou zvolala: »Teto Cesarino, dnes ráno jsem také Ježíše přijala, mám ho ještě zde,« při tom ukázala rukou na srdce - »jest celý den u mne. - Vidíš, jak jeho srdce bi-

je? Cítíš, jak je tu teplo, jak tu hoří?« Chtěla, aby si teta sáhla na její srdíčko a přesvědčila se, že je tomu tak. »Ježíš mi řekl tolik krásných věcí a slíbil mi, že mě vezme brzy k sobě do nebe,« sdělovala upřímně.

EMA JE ČASTÝM HOSTEM U BOŽSKÉHO SPASITELE.

Ema tedy okusila, jak sladký je Pán, jak příjemný a líbezný je Chléb andělský, proto chtěla svého Spasitele přijímat často, ba denně. Prosívala o to se slzami v očích. S radostí se zříkala všech zábav, hraček, ano i pamlsků, které měla tak ráda, jen když směla přijmout Ježíše. Tvrdila vážně: »Sladkosti mi ráno připadají tak nechutné, jen Ježíš je sladký a pří-

jemný, po něm toužím, jeho si přeji mít.«

Jak zbožně a soustředěně se blížila ke stolu Páně! Obyvatelé Lucy se tomu nemohli dosti nadívat. Mnozí z nich spěchali časné ráno do kostela, aby spatřili to dítě a vzdělali se jeho příkladem. Nic takového ještě neviděli. Věděla Ema o těch divácích? Nevěděla, neboť se nedala ničím odvracet od svého Spasitele. Její zbožnost byla tak vnitřní, že tříleté to dítě se podobalo andělu, který stále patří na tvář Boží.

Jakmile přijala svého Spasitele, sklonila hlavičku, ruce složila křížem na prsa, jako by se bála, aby ji někdo o její poklad neoloupil. Tak konala díkůčinění po čtvrt hodiny.

Po zbožném přijímání říkala, že

cítí velké, příjemné teplo v srdíčku. S dětsky roztomilou prostotou tvrdila: »Jistě je to Ježíš sám, jenž tak v mém srdci pálí.« Vybízela též známé osoby, aby se jí dotkly, že je tomu tak. Ty pak dosvědčily a potvrdily přísahou, že malé to dítě nepřepínalo, nýbrž mluvilo pravdivě.

Jak jsme se již zmínili, byla Ema velká neposeda, nevydržela ani minutu v klidu. Když však byla před »zlatým domečkem«, ani sebou nehnula, takže její příbuzní sotva věřili svým očím, že ono klidně se modlí a v tichou zbožnost pohroužené dítě je jejich Emička, při hře pravý diblík.

Už cestou do kostela byla vážná, mlčelivá. Nemluvila a neohlížela se. Když se teta s někým zastavila, šla buď sama napřed, nebo ji ta-

hala za ruku a byla netrpělivá, když ještě otálela.

EMA měla přítelkyni, milovanou družku svých her. Když ji potkala na ulici, běžela k ní, objala ji srdečně, jákala radostí, smála se a poskakovala a těžko se s ní loučila.

Ale když šla k sv. přijímání, sotva ji zběžně pozdravila. Neutekla sice, mluvila však velmi málo, zrychlovala skromně krok a snažila se - co možno nejdříve - se od ní odloučiti. V příhodné chvíli ji krátce pozdravila a oddychnuvši si, přiskočila k tetě se slovy: »Pojďme k Ježíškovi, On je lepší. Nemohu to již vydržeti, chci jít k sv. přijímání. Ježíš už tak dlouho čeká!«

Tak bývala Ema denně hostem Božského Spasitele. Po celý den

byla pak v povznesené náladě, která ještě zvětšovala její přirozenou živost a čilost. Nebylo v tom však nic náladového.

Pážata Nejsvětější Svátosti, tato čestná stráž Eucharistického Spasitele, ji okouzila. Chtěla také patřit mezi tyto šťastné děti, chtěla též mít šaty, které všem tak slušely. Onen prostý oděv jí stále připomínal, že má pečlivě opatrovat roucho své křestní nevinnosti, ba denně je ještě okrašlovat. Snažila se o to velmi opravdově. Život tohoto zbožného, veselého dítěte byl spíše nebeský než pozemský. Ano, k posledu se zdálo, že jen žhoucí láska k Nejsvětější Svátosti udržuje její vyčerpané tělíčko ještě naživu. Bylo patrné, že nežije už tak Ema, nýbrž že Ježíš žije v ní.

EMA SI VYVOLUJE ZPOVĚDNÍKA.

Bylo to roku 1915. V basilice sv. Pavlina v Luce se konala každého večera slavná pobožnost k Nejvyššímu Srdci Páně. Kanovník František Della Santini čekal jednou v sakristii, neboť měl zakončit pobožnost požehnáním s Nejvyšší Svátostí. Tu k němu přišlo čiperné děvčátko. Tichá radost zářila z jeho andělského obličejce. Ač tam bylo několik lidí, přece bez bázně a ostýchání šlo k panu kanovníkovi, pohlédlo naň velkým, nevinným očima a zeptalo se zdvořile a skromně, ale stručně a zřetelně: »Pane kanovníku, mohl byste mě vyzpovídat?« - »Ano, maličká, počkej na mne po pobožnosti.« »Děkuji,« odpověděla Ema s jistotou, na její věk neobyčejnou.

Pak šla klidně a spokojeně k tetě. Ta žasla nad jejím počínáním a otázala se jí tiše: »Kde jsi byla?« »Šla jsem se zeptat kněze, který jde právě k oltáři, zdali by mě vyzpovídal. Slíbil mi to a mám naň po požehnání počkat.«

Teta přikývla, že svoluje. Po požehnání šla Ema ke zpovědnici kanovníkově a vykonala první svatou zpověď.

Zpovědník poznal, že u jeho nohou klečí dítě s křestní nevinností a děkoval za to Nejvyššímu Srdci Páně. Ema se ho zeptala, zda k němu smí chodit k svaté zpovědi. Svolil rád a potom pravil: »Jistě se těšíš na první svaté přijímání?« - »Důstojný pane, já jsem byla už u sv. přijímání, ale ke zpovědi jsem dosud nesměla.«

»Chodíš k sv. přijímání často?«

»Ano, důstojný pane, každý den, když mohu.«

»Ráda?«

»Velmi ráda, důstojný pane!«

Pak bylo Emu každý týden vídat u zpovědnice kanovníka Della Santini. Když někdy nemohla přijít, bývalo jí to líto. Ve zpovědnici se chovala vzorně, jako dítě, plné milosti Boží. Slova zpovědníková přijímala jako hlas s nebe. Pro ni byl zástupcem Božím. Hluboce ho ctíla a modlila se zaň s dětinnou vděčností. Byl jí přímo vším. Ochotně konala, co jí nařizoval a ukládal. Jak jí jednou něco poručil, mohl býti jist, že bude jeho vůli plnit přesně a vytrvale. Hlásívala mu plna radosti: »Duchovní otče, učinila jsem, co jste řekl a budu tak stále činit. Ježíš si to přeje, vidíte?«

»Ano, mé dítě, Ježíš si to přeje.«

»Děkuji.«

Při první svaté zpovědi ji kněz vybídl, aby se pomodlila úkon lítosti.

»To ještě nedovedu,« odpověděla trochu zahanbena.

»Tedy to učiníme spolu.«

Učinila tak ochotně a zkroušeně.

»Nauč se té modlitbě z paměti, tu je potřebí umět!«

»Ano, důstojnosti, příště ji už budu znát.«

A když přišla příští sobotu k zpovědi, sotva poprosila o požehnání, hned se pochlubila: »Důstojný pane, už to umím.«

Naučila se vzbuzení lítosti výborně.

JAK EMA UCTÍVALA JEZULÁTKO.

Jaký div, že Ježíšek činil hluboký dojem na čisté srdce našeho dítěte, takže k němu bývalo přímo přitahováno.

Každého večera chodívala Ema do kostela sv. apoštolů Šimona a Judy, kterému se v Lucce říká krátce San Simo. Tam velice uctívají roztomilé Jezulátko. Jak se jeho soška Emě líbila, jak významná, mazlivá jména mu dávala, kolik pusinek mu ručkou poslala, jak důvěrně s ním dovedla mluvit! »Víš, můj Ježíšku, já tě mám ráda, tak ráda! Dám ti své srdíčko, ale ty mi musíš své také dát.«

Jednou udělil Ježíš svému miláčkoví zvláštní milost. V lednu roku 1915 sestoupil totiž do jejího náručí. Ema se s ním mohla dlouho

těšit nejen v kostele, ale i skoro celou cestu. Držela jej na pravé ruce a levou se s ním mazlila. Ježíšek na ni též mluvil, a to velmi přívětivě a důvěrně. Ano slíbil jí: »Brzy si tě odvedu k andílkům do nebe.«

Ema byla vděčna za tuto velkou přízeň nebes. Vzala obrázek Jezulátka a poprosila, aby naň napsali: »Můj milý Ježíši, až půjdu k tobě do nebe, (t. j. v hodině smrti), ráda bych, aby tento obrázek položili na mé srdce, neboť tě chci mít stále u sebe. Tvoje tříletá Ema.«

Láska k Jezulátku probudila v jejím srdci zvláštní pobožnost k Ježíšovu dětství. I na smrtelné posteli opět a opět doporučovala Dílo dětství Ježíšova přízni jiných: »Ubohé pohanské dítky nemají

nikoho, kdo by jim mluvil o Ježíši. Musíte hodně podporovat misionáře, aby mohli pohanské děti kupovat a vychovávat. Kdo jiný bude ty děti učit Ježíše milovat a k němu se modlit? Peníze, které bych stála, kdybych zůstala naživu, musíte věnovat spolku Děťství Ježíšova; slibte mi to!»

Zvláště ráda měla kněží, kteří se tehdy v Luce obětavě ujali družiny sv. Petra Klavera.

EMINA ÚCTA K NEJSVĚTĚJŠÍMU
SRDCI A K UTRPENÍ PÁNĚ.

Ěma milovala Božské Srdce Páně a zbožně je uctívala. Mluvila často o sladkém Srdci Ježíšově. Denně chodila k jeho oltáři. Pohled na Srdce Ježíšovo, ovinuté trnům, ji hluboce dojímalo. Kéž by

raději její srdce ty trny probodaly! Měla stále u sebe oblíbený obrázek Srdce Páně, a na znamení úcty a lásky jej často líbala. To činila zejména, když potřebovala zvláštní síly; u Ježíše hledala a vždy nalézala statečnost, aby dovedla snášet utrpení.

Neméně trvalým a hlubokým dojmem na ni působilo hořké utrpení Ježíšovo a jeho smrt. Rozjímalala o něm častěji, a denně chtěla svého Spasitele provázet na jeho křížové cestě. Tato pobožnost jí byla velice milá. Když ji někdy nemohla vykonat, žádala po sv. přijímání o modlitby, že prý chce rozjímat. Čísti ovšem neuměla. Jak to tedy činila? Otevřela knihu, našla si první zastavení, pohlížela na ně chvíli a tak prošla všech čtrnáct obrázků.

»Jak při tom rozjímáš?«

Ukázala prstíčkem na obrázek, jako by chtěla říci: »Dívám se na to, co představuje. Hleď, tu Ježíš klesá pod křížem, ubohý Ježíš, nemůže dále, upadl. Zlí lidé ho však strkají a kopají. Jak je mi ho líto, že tolik trpí. Je hodný, nepláče a nenaříká. Chtěla bych mu pomoci, zvednout ho, ale nemohu. Alespoň mu tedy říkám, že ho mám ráda, že ho nechci nikdy hříchem hněvat a tak ho srážet k zemi, ano, slibuji mu, že budu trpět tiše, když mi nebude dobře. Pak ho prosím, aby pohnul všechny zlé lidi, kteří ho svými hříchy srážejí k zemi, aby se obrátili a polepšili.

EMA SE UČÍ

VE ŠKOLE SPASITELOVĚ TRPĚT.

Život Emin byl ohrožen zákeřnou nemocí. Projevila se velikými bolestmi hlavy, zejména při česání, takže Ema nejednou hlasitě naříkala. Často se bolestné té proceduře podrobovala jen velmi nerada. Čím více se však svým dětským způsobem ponořovala do utrpení Páně, tím pevněji si umiňovala, že potlačí i obyčejný svůj vzdech »achich« a bude tu bolest snášet trpělivě. Zato však teta musela při česání vypravovat o trpícím, trním korunovaném Ježíši. Zanedlouho ji však dítě prosilo: »Nemluv už o utrpení Páně, myslím na ně již sama. Působí mi bolest, když o něm slyším mluvit.«

Ba vstala, zakryla tetě ručkou

ústa a pravila krátce: »Dost, už dost, nemohu to poslouchat, ale víš, kdybych opět začala vzdychat, začni mi hned vypravovat o tom, jak byl Ježíš korunován trním.«

Naše malička se nejraději modlila růženec bolestný. Když byly hodiny, připomínala si některý výjev z utrpení Páně, někdy si též říkala střelnou modlitbu, kterou slyšela a si zapamatovala.

V její poslední, velmi bolestné nemoci se nejlépe ukázalo, že jí bylo rozjímání o utrpení Páně výbornou školou trpělivosti. Nikdy si nenaříkala, ano snažila se i bolesti skrývat, ačkoli je prozrazovaly rysy jejího obličejce. Ani slovo, ani vzdech, ani posunek neměl projevit, co trpí. Slíbila přece svému Ježíši, že chce vše snášet bez nářku, a danému slovu dostála věrně.

Když měla přímo nesnesitelné bolesti, uchopila obrázek Nejsvětějšího Srdce Páně nebo křížek, a pohlížejíc naň, obětovala své utrpení Spasiteli, a to spíše srdcem než ústy. Pohled na Srdce Páně a na Ukřižovaného plnil její srdce tichou odevzdaností. Připadalo jí, že už necítí bolesti, tak ji blažila nebeská útěcha. Jaký pokrok učinilo to dítě ve škole Spasitelově!

JAK EMA MILOVALA A CTILA PANNU MARIÍ.

Obětavou lásku k Ježíši, zálibu ve všem, co se k němu vztahuje, si nelze myslit bez opravdové pobožnosti k Matce Boží.

Ema ji nazývala nejsladšími jmény. Zvláště se jí líbilo »milosti-

plná«. Velice brzy se naučila modlit »Zdrávas Maria«. Když začalo zvonit »Anděl Páně«, udělala křížek, ať byla kdekoli, a modlila se »Zdrávas Maria«, jak právě mohla, ale vždy uctivě. Trochu déle trvalo, než se naučila modlit růženec, ale i to se jí podařilo. Nosila jej pak stále u sebe a byl jednou z jejich nejmilejších modliteb.

S dětinným nadšením vstoupila mezi pážata Nejsvětější Svátosti Oltářní. Když pak slyšela o Mariánských sodálkách, vroucně si přála, aby mohla býti také jednou z nich. Jakou mívala radost, když se s jinými mohla zúčastnit procesí o Mariánských slavnostech! Nechá nebeská Máti lásku tohoto nevinného dítěte bez odměny? Nepovede svého miláčka mateřskou rukou k hlubšímu poznání Ježíše

Krista? Maria učila Emu milovat Ježíše, a ta byla pozornou a učelivou žákyní. V této škole nabývala její láska žáru, který stravoval její dětské srdíčko a činil z něho tajemný obětní oltář.

JAK BYLO EMĚ DÁNO PATŘIT DO BUDOUCNOSTI.

Jednoho dne požádali Emu, aby vyprosila známé osobě zcela zvláštní milost. Co odpověděl miláček Eucharistického Ježíše na tuto žádost?

»Ráda se za to pomodlím, vím také, že to obdrží.« Zdálo se však, že celá věc špatně skončí. Ema se však nedala klamat zdáním a ujišťovala onu osobu i jiné: »Žádaná milost je udělena. Před smrtí si ještě na to vzpomněla a tvrdila:

»Všecko dobře dopadne! Až přijdu do nebe k svému Ježíši, ujmu se té věci, aby vše bylo brzy v pořádku.«

A tak se stalo k velikému úžasu mnohých lidí, kteří se domnívali, že vše skončí jinak.

Dne 7. července 1916 byla Ema naposled u sv. zpovědi u svého zpovědníka, pozdějšího to svého životopisce. Po sv. zpovědi pravila k tetě Cesarině: »Měla bych jít ještě do zpovědnice, zapomněla jsem něco, co bych měla důstojnému Otcí říci.« - »Dítě, teď už je pozdě, vždyť to nespěchá. Můžeš mu to říci příště.«

Tu Ema povzdechla a pravila smutně: »Já už důstojného pána nevidím. Řekni mu tedy ty pak, co jsem zapomněla.« Dne 10. července vyšla naposledy z domu. Její

zpovědník odcestoval 12. července, na svátek to sv. Pavlína, a za Emíny nemoci, jež skončila smrtí, stonal též daleko od města.

Ema neměla sourozenců. Ale teď ujišťovala: »Až umru, dostane maminka chlapečka.« Ale paní Marianiová by byla chtěla dcerušku, aby jí mohla dát jméno dítěte, vrátivšího se do nebe. Otec s tím souhlasil. Toužil po dcerušce, jejíž jméno by mu stále připomínalo nezapomenutelnou Emičku. Stalo se však, jak Ema předpověděla. Den před vánoci 1916 obdrželi rodiče Emíny synáčka, kterému dali na křtu svatém jména Julius Felix.

Neúprosná nemoc podrývala nenápadně síly dítěte. Pojednou se začala jeviti zřejmě, ale lékař si s ní nevěděl rady. Nebyl to snad stravující oheň božské lásky, jenž stále vzrůstal sv. přijímáním? Nebyly to eucharistické jiskry, hořící v srdečku Emině a působící takový žár, že útlé dítě muselo podlehnout jako mladistvá oběť, v níž si Bůh lásky zalíbil?

10. července 1916 mohla Ema dojít ještě do nedalekého kostela a účastnila se tam hodů božské lásky.

11. července se její stav značně zhoršil. Nechtěla však být bez sv. přijímání. Proto ji první čtyři dni nemoci nosili do chrámu. Chtěla, aby ji postavili. Pak sama, bez

cizí pomoci, tak jako za dnů zdraví spěchala k svatému stolu, aby přijala svého Boha. Kdo jí dal takovou sílu? Jistě jen božská láska.

Nastalo jitro 15. července. Emě bylo velmi špatně, proto rozhodli, že zůstane v postýlce. V noci nezamhouřila oka pro vzrůstající hořečku. Jakmile se dověděla, že nepůjde do chrámu, začala hořce plakat. Prosila opět a opět, aby jí dali Ježíše, že ho chce přijmout. Museli jí alespoň slíbit, že jí kněz přinese sv. přijímání zítra.

To ji uklidnilo, přece však bolestně povzdechla, hleděla dlouho na obraz Nejsvětějšího Srdce Páně a pak pravila: »Nu dobře, pro dnešek přinesu Ježíši tu oběť.« Přijímala pak duchovně, ale slzy se jí při tom řinuly z očí. Onoho dne byla nepokojná. Co chvíli se

ptala smutně: »Už je den pryč, nebude již čas, aby mi přinesli mého Ježíše? Prosím a zapřisahám vás, nenechte mě bez sv. přijímání, neboť bez Ježíše nesnesu těch bolestí.«

Emino vroucí přání se vyplnilo až 25. července. Ačkoliv se zdálo, že už zápasí se smrtí, ačkoliv poslední tři dni již neviděla ani neslyšela, přece Nejsvětější Svátost přijímala s hlubokou úctou a zbožností.

26. července jí sice byla Nejsvětější Svátost opět přinesena, ale nemohla jí už přijmout. Opustily ji síly, vše kolem ztichlo, jen anděl smrti tu zamával perutmi. Toho dne slavila Ema své první přijímání ve společnosti andělů v nebesích.

Bylo dvanáct hodin 50 minut,

když tento malý seraf Nejsvětější Svátosti opustil slzavé údolí, aby patřil tváří v tvář na milovaného Pána a Spasitele Ježíše Krista, jej chválil a velebil.

SLAVNÝ POHŘEB EMIN.

Ěma ležela na posledním lůžku, jako když klidně spí. Oblékli ji v bílé šatičky, na krk zavěsili družinskou medailku na modré stužce, na prsou měla milý svůj obrázek Jezulátka a křížek. Jedna ručka byla ovinuta bílým růžencem, v druhé držela lilii; hlavičku zdobily růže. Oči zůstaly napolo otevřeny a přívětivý úsměv zjasňoval andělské její taHy. Vypadala jako malá svěťice, jako anděl. Všichni na ni pohlíželi plni úcty, něco je nutilo, aby se k ní

modlili. Jen velmi těžko se loučili s mrtvolou dítko, obdařeného tolika milostmi.

Zbožní obyvatelé Luccy přicházeli v zástupech. Pážata Nejsvětější Svátosti i Mariánské sodálky stály u rakve, dojaty k slzám. Útěchou jim však bylo, že zesnulá byla jednou z nich.

Pohřeb Emin byl vlastně dojemnou slavností, jaké Lucca snad neviděla ani o pohřbu služebnice Boží Gemmy Galganiové o velikonočních roku 1903. Do vozu nesli rakev členové bratrstva Milosrdenství, za nimi kráčeli synové sv. Františka, pak farní duchovenstvo. Potom šli rodiče, příbuzní a známí zesulé.

Pážata měla v rukou květiny, podle pohřebního vozu šly čtyři družičky. Členky Mariánské družiny

nesly též květiny, za nimi kráčelo mnoho dívek a chlapců. Dospělejší nesli četné věnce; jeden byl též z kláštera sv. Františka.

Tak slavnostně byla Ema doprovovena k poslednímu odpočinku.

PŘENESENÍ TĚLESNÝCH OSTATKŮ EMINÝCH.

Ema Marianiová se stala známou nejen v Itálii, nýbrž i v cizině zásluhou eucharistického časopisu turinského »Emanuel«. Věřící pak projevovali přání, aby tělo podivuhodného dítěte bylo pochováno ve zvláštním hrobě. Zpovědník Emin byl těmi prosbami přímo zasypáván. K provedení toho, oč usiloval, bylo však potřebí několika set lir.

Tu se připadlo na myšlenku, svě-

řiti tu věc Emě samé. Časopis »Emanuel« ohlásil sbírku na ten účel. Vydařila se nad očekávání. Sešlo se mnoho příspěvků nejen ze všech končin Itálie, nýbrž i z daleké Číny. Rodiče Emini svolili a tak mohly být ostatky jejich dcerušky dne 1. května 1918 přeneseny do zvláštního hrobu v arkádách. Zároveň tam byla uložena deska s nápisem: »Sotva tato vyvolená lilie Páně povyroستla na zemi, otevřela svůj bělostný kalich pro nebe - v poledne 26. července 1916. Bylo jí čtyři léta, 8 měsíců a 20 dní. Nevinné to dítě mělo neobyčejné pochopení pro lásku Boží, která je mocně dojímala. Zpovědník, jehož si sama vyvolila, uznal ji za hodnou účasti na eucharistické hostině. Toužila jen po tom, aby se mohla denně

živit Chlebem andělským. Proto všichni považovali její život za mimořádný. Ctitelé andělské té bytosti se za 20 měsíců po její smrti postarali o nový, důstojný hrob 1. května 1918.«

Na desce pak, kterou je hrob uzavřen - pochází od téhož spisovatele, kanovníka Barsottiho - je napsáno: »Zde odpočívá tělesná schránka Emy Marianiové, divu přírody i milosti, zesnulé ve věku 4 let, 8 měsíců, 20 dní. Tato líbezná květinka byla přesazena do nebeských zahrad 26. července 1916.«

—
Emičko, přimlouvej se stále u trůnu eucharistického Spasitele za všechny zbožné, veselé děti, které brzy, často a dobře přistupují k svatému přijímání!

PROHLÁŠENÍ NĚMECKÉHO
ZPRACOVATELE.

Podepsaný prohlašuje, že se pro všechny milosti a dary, o nichž se v tomto životopise mluví, dovolává jen lidského svědectví a že se plně a s radostí podrobuje neomylnému úsudku svaté katolické Církve.

V Mehreravě v oktávě Božího Těla 1922.

P. Lev Schlegel O. Cist.

OBSAH:

Úvod	5
Malá Ema je přitahována k Spasiteli ve svatostánku	7
Ema touží po svatém přijímání	12
Ema je častým hostem u božského Spasitele	15
Ema si vyvoluje zpovědníka	22
Jak Ema uctívala Jezulátko	26
Emina úcta k Nejsvětějšímu Srdci a k utrpení Páně	28
Ema se učí ve škole Spasitelově trpět	33
Jak Ema milovala a ctíla Pannu Marii	35
Jak bylo Emě dáno patřit do budoucnosti	37
Nemoc a smrt Emina	40
Slavný pohřeb Emin	45
Přenesení tělesných ostatků Eminých	47
Prohlášení německého zpracovatele	50

Tuto knihu vydaly Školské sestry
O. S. F. v Praze-Vinohradech, Korunní
třída 4. Vytiskla Československá
akciová tiskárna v Praze

L. P. 1932.